

V ý r o č n í
z p r á v a
h o r o l e z e c k é h o
o d d í l u
T J L o k o m o t i v a
B r n o - K o m á r o v

1 9 6 8

Bože, dej mi klid,
abych přijímal věci, které nemohu změnit,
odvahu,
abych změnil věci, které změnit mohu
a moudrost,
abych je uměl od sebe rozlišit.

Paul de Kruif

Milí přátelé,

loňského roku na podzim jsme diskutovali o tom, jak dál v naší činnosti, jak zvýšit aktivitu členů, jak rozšířit účast na zájezdech. Přemýšleli jsme nad vytvořením volných skupin - začátečníků, výkonnostních lezců i starších, pro které by se připravovaly podniky a zájezdy. Tento problém je dokonce zachycen v usnesení výroční schůze z r.1967. Jaký byl výsledek?

Skupina tzv. starších, /kteří však zdaleka nepozbyli své mladistvé aktivity/ se dala dohromady a zorganizovala několik velmi pěkných zájezdů. Dnes prý již mají své plány hotové i pro příští rok.

Naši výkonnostní lezci nám udělali letos některými výstupy radost. Jejich řady se množí a mají všechny možnosti dalšího růstu. Podpora vedení oddílu je samozřejmá.

Výcvik začátečníků byl od té doby, co oddíl existuje, problémem. Zřejmě nám schází metoda v obdobném pojetí jako u sportů, kde se výcvik provádí skupinovitě. V prvních letech existence oddílu jsme neměli dostatek cvičitelů. Postupně jsme si je vychovali, ale situaci jsme tím nevyřešili.

Dále máme v oddíle rozsáhlou skupinu členů mezi 25-40 léty, jejichž účast na našich akcích je minimální. Proč?

Naší nejběžnější pravidelnou, celoroční činností jsou nedělní, dnes už i sobotní zájezdy. Dříve jsme jezdili v jedné velké, nadšené skupině. Dnes - pokud možno - v malých a ještě menších skupinkách; na co největší počet míst. Nevadí nám to. Někdy však začínáme zracet přehled o citech, potřebách, smýšlení a cítění našich kamarádů.

Poněvadž však ani v této době nejsem pesimistou - podívejme se také na druhou miskou vlah: máme bohatou a pestrou sportovní činnost, od běžné přípravy, přes účast na mnoha běžeckých a lyžařských soutěžích až po zájezdy na cvičné skály, do Tater a do zahraničí. Ostatně pestrou paletou naší sportovní činnosti nejlépe dokazuje následující přehled.

K velkým hodnotám oddílu patří časopis. Dnes, po čtrnácti letech existence oddílu můžeme říci, že tradice výročních zpráv a tříletá tradice Hotejlu vytvořila z kolektivu lidí, kterému se říká horolezecký oddíl TJ Lokomotiva Brno, pojem. Ano pojem, jenž žije - sílí i slábne v čase a díky vydavatelům těchto publikací - nezanikne. Nezmezí z dějin československého horolezectví ani z dějin spolkového života ani z historie našeho města. A píši tuto větu s vědomím, že

není frází.

V neposlední řadě máme naše kolektivně - privátní dítě "Krásku Vysočiny". Bylo, je a ještě s ní bude hodně práce. Ovšem - kdo může změřit tu míru radostných a spokojených dní a večerů, které nám již darovala?

Je dobrým, tradičním zvykem, že před novou cestou rekapitulujeme. Tak tedy:

- a/ starší členy pokládáme za vychované.
- b/ učiňme víc pro naše nováčky i výkonnostní lezce, naučme je horolezecky myslet, cítit, žít, plánovat.
- c/ příčina roztržitosti zájezdů pramení hlavně z obtížných životních podmínek, ve kterých žijeme. Ani zavedení všech volných sobot situaci nevyřešilo a zejména u členů s rodinami jsme svědky toho, že sobot využívají spíše k domácím pracem, než ke sportovním zájezdům. Všem lidem dnes zbývá stále méně času na to, aby dělali věci, které mají rádi. Zlepšeme zájezdy dobrou přípravou a propagací. Doby, kdy se řeklo: "partio, v neděli jedem na Bejčinu" jsou nenávratně pryč. Zejména když více než sto členů není již "partie".
- d/ ale chceme se sdružovat. Chceme být - i když někdy jen v duchu - spolu. Chceme vědět, že máme kam jít a že tam najdeme kamarády.

Náš oddílový organizační řád k tomu říká: "k povinnostem člena patří platit členské a oddílové příspěvky". Nic víc a nic méně. Je to jediná povinnost a myslím, že po této stránce jsme předstihli dobu. Dále máme jen práva: účast na materiálových a finančních výhodách, účast na výcviku, zájezdech, brigádách, na společenských akcích oddílu, výhody při pobytu na "Krásce Vysočiny". Předpokladem členství u nás je tedy: být horolezcem a čistý finanční účet. Využívali člen svých práv nebo ne, je to jeho demokratické právo.

Někde jsem četl, nebo slyšel větu, že horolezectví není sport, ale životní názor. To by asi měl být smysl našeho oddílu: Sdružovat lidi obdobného životního názoru, které spojuje vztah k horám a kamarádům. Bez rozdílu sportovního výkonu a stáří.

S mnoha plány jsme vstupovali do letošního roku. Některé vyšly, jiné ne. Uvažovali jsme o nové organizaci - o horolezeckém klubu. Pak jsme chvíli tradičně váhali a myslím, že jsme se nerozhodli špatně.

== Sportovní činnost za uplynulý rok. ==

Treningové akce:

26.12 - 1.1.1968	- Velká Fatra /chata pod Borišovem/lyž.záj.	-12 čl.
vánoce	- Deštná - lyžařský zájezd	16 "
7.1.	- Městský přebor v běhu na lyžích	1 "
25.2.	- Beskydská "70" -běh na lyžích	13 "
3.3.	- Jesenická "70" "	3 "
24. - 26.5.	- Zájezd na Choč a Šíp	8 "
15.6.	- VII.roč.přeboru horolezců v les.běhu	4 "
27.10.	- 72.roč.silničního běhu - Běchovice	2 "
26.-28.10	- Roháče	6 "
26.-28.10	- Velká Fatra - hřeben	8 "
2.11.	- Čertova stezka	3 "
10.11.	- Běh pisáreckými stráněmi	3 "
16.11.	- Orientační závod horolezců	9 "

Cvičné skály:

Kromě pravidelných nedělních zájezdů na cvičné skály - Pálavu, Kras, Wilsonku, Baby, Byčí skálu, Dráteník a Čtyři palice, kterých jsme letos do října uspořádali 36 s účastí 420 členů, jsme byli ještě:

9.-11.5.	v Bad Schandau - NDR	
8.-9.6.	na Hrubé skále	12 čl.

Vysoké Tatry - zima:

Počet výstupů : I - 9; II - 25; II-III - 7; III - 20; IV - 7; V - 8;
VI - 2

Nejvýznamnější výstup zimní sezóny:

Malý Kežmarský štít - spodní část sev.stěny - VI /Kalovský-Kounický/
Pokus o přechod hlavního hřebene Vys.Tater /Bajer, Holzer, Kounický,
Pavлак, Přerost, Talla/.

V zimě se uskutečnilo celkem 5 výkonnostních podniků /34 účastníků/
a oddílový zájezd na Popradské pleso, kterého se zúčastnilo 20 členů
/61 výstupů/.

Vysoké Tatry - léto:

Počet výstupů: II - 19; II-III - 51; III - 25; IV - 44; IV-V - 7;
V - 34; V-VI - 15; VI - 12.

- Nejvýznamější výstupy v létě :

Lomnický štít - Hokejka	VI.	Pavlát, Talla
- Birkenmajerova cesta	V-VI.	Farkaš, /Neumann/
Ládový štít - prvovýstup ve V stěně	V.	Farkaš, /Křiššak/
/čas 2:20 hod./		
Východný štít nad Železnou branou -		
Z plotny, cesta Kývala-Zeitler	VI.	Farkaš, /Neumann/
Ganek - J stěna, Kaufmannova cesta	VI.	Farkaš, /Neumann/
Široká veža - J stěna, Maškovy kouty	VI.	Farkaš, /Neumann/
Žltá stena - Parákova cesta	VI.	Putna, /Közel/, Farkaš, /Křiššak/
- Cagašíkova cesta	VI.	Hubáček, Jančík, Krejčí, /Bakošová/
Malý hrot - kout plotny	VI.	Farkaš, /Neumann/
Malý Kežmarský štít - S stěna KG 1268 B	VI.	Hölzer, Pavlát
Batizovský štít - Kubínovy plotny	V-VI.	Farkaš, Petřík
Velká Černá veža - pilíř	VI.	Pavlát, Krejčí
Lomnický štít - Korosałowiczova cesta	V-VI.	Pavlát, Talla

V létě byly čtyři výkonnostní podniky do Tater, kterých se celkem zúčastnilo 41 členů a oddílový tábor u Zeleného plesa, na kterém 30 členů provedlo 96 výstupů.

Naše výstupy v zahraničí :

a/ Francouzské Alpy :

Mont Blanc, přes M.B. du Tacul	-	Kounický, Karásek, Kalovský
Mont Blanc, normální cesta přes Couter	-	Kalovský, Lasáková
Aig. de Bionnassay - SZ stěna a Dôme du Couter - přechod s Bionnassay	-	Cídl A., Cídl K., Přerost
Aig. Verte - Couturierův kuloár	-	-
Aig. du Midi - Rébuffatova cesta	VI.	- Kalovský, Karásek
Aig. du Midi - Kosmický pilíř	VI.	- Kalovský, Karásek

b/ Walliské Alpy:

Matterhorn - Lví hřeben - Skalina, Talla
Breithorn - Formanová, Chramosta

c/ Dolomity - skupina Brenta:

Campanille Basso, normální cesta III-IV - Cídl A., Cídl K., Hýsek,
Hýsková, Přerost

d/ Dolomity - skupina Civetty:

Torre Coldai , Z stěna III. - Hýsek, Hýsková
Campanille di Brabante VI-, IV. - Hýsek, /Varmuža, Kroupa/
Torre Venezia , Z stěna IV. - Hýsek, Hýsková

e/ Dolomity - skupina Tre Cime:

Cima Piccolissima , Preussova spára V. - Skalina, Talla
Cima Grande di Lavaredo II-III.- Formanová, Chramosta

f/ Jugoslávie - Prokletí:

Karanfil , S stěna IV-III. - Haratyk, Lasák

g/ Jugoslávie - Julské alpy:

Triglav - S stěna, Skalaško-goreňská cesta V+ - Krejčí, /Bakošová/
Razor - S stěna, Centralna smer II-III.- Krejčí, /bakošová/
Jalovec - SV stěna, Hornova cesta IV. - Krejčí, /Bakošová/

h/ Rakousko:

Dachstein , J stěna - Haratyk, Karásek

i/ Norsko:

- Sitta

N a d g r u n t o v n í   ú v a h a

V lednu uplynou dva roky od registrace kupní smlouvy, již přešlo do našeho majetku stavení, nad jiné dobře položené.

Dětské nemoci spojené s nabytým vlastnictvím braly na sebe postupem času různé podoby. Vrozená svobodomyšlnost horolezců, označovaná nezasvěcenými za smysl pro nepořádek, byla předmětem více našich diskusí. Nakonec ale zřejmě zvítězily po předcích utajené pudy, které velí i většině zvířat různé nečistoty odstraňovat a ukrývat. Pobyt na gruntě, jak jsme se jej naučili nazývat, dostal řád.

Úmyslně nechci vyjít v těchto několika řádcích ze zdí našeho stavení a dvora. Nechci psát o lezení, koupání a lyžování, ale zaznamenat pouze jiskřičky vztahů lidí a věcí.

Úskalí první tedy už bylo vzpomenuť hned na začátku.

Úskalí druhé, totiž peníze, jsou průběžnou a vleklou chorobou, která se projevuje naštěstí jen v záchvatech. Na tento neduh grunt ale neumře. Soustavné a nepřetržité "buzení" předstírajících spánek nakonec přináší úspěchy.

Úskalí třetí, totiž lidská práce, je nejsložitějším a nejzajímavějším úkazem na našem majetku. Jako olej nad vodu vyplynula z nás skupinka zarputilých dřičů. Jejich úsilí po množství i autorské hodnotě díla se leckdy kříží navzájem. Líbí se mně, nelíbí se mně - se stává pojmem. V průměru nejpočetněji jsou zastoupeni naštěstí ti, kteří méně udělají, ale také méně pokazí. V neposlední řadě, tak jako konečně v každém lidském kolektivu, je třeba počítat se skupinkou nejchytřejších /úmyslně neříkám chytráků, abych nenarazil/. Každý úkon, dokonce i přeložení stébla, je třeba zvážit, do jaké míry mně /nám/ přinese užitek. Kontrola korunou hraje zde velkou roli: kolik brigád, kolik noclehů, kolik blátivých cest, kolik slevněných jízdének - a tak do nekonečna.

O gruntovní demokracii by nebylo třeba psát jako o čtvrtém úskalí, kdyby nebylo oné vlastnosti, která z každého Čecha dělá nejen muzikanta, ale i odborníka devatera řemesel.

Konečně se dostáváme k poslednímu úskalí, jehož dobrou příčinou je množení zařízení zpříjemňujících pobyt a dalších vymožeností k všeobecnému prospěchu.

Zamyslíme-li se nad budoucností, může se v tomto posledním úskalí prolnout naráz všech pět. Jde jen o to, jakým podílem každý z nás přispěje, zda kladným či záporným...

Ševčík v.r.

N á d h e r a a k r u t o s t

k r á l o v s t v í M o n t B l a n c u

Nejvyšší horský masiv střední Evropy, dostupující vrcholem Mont Blanc 4807 metrů, se strmými skalními stěnami, Fantastickými ledovcovými útvary, zelenými propastmi, trhlin ve věčném sněhu je světem zcela odlišným od toho dole, kde září neóny, prohánějí se auta zahraničních značek a pije se víno v bistrech. Nádhera přírodní scenerie i možnost vyzkoušet si síly sem odedávna lákaly lidi z celého světa.

V tábořících nejznámější francouzské oblasti Chamonix i v italském Courmayeuru se schází mezinárodní horolezecká společnost a letos po prvé byla ve změní jazyků silně zastoupena i čeština.

Naše první kroky v Chamonix vedly do Státní lyžařské a horolezecké školy /École nationale de ski et d'alpinisme/, jejímž ředitelem je od roku 1957 Jean Franco, který vedl dvě francouzské horolezecké expedice na dosud nedostupné himalajské osmitisícové vrcholy Januu a Makalu; přednášel o nich před několika léty i v Československu.

Slavná škola ENSA - jediná ve Francii - vychovává lyžařské instruktory a vůdce. Vznikla v roce 1936 a od roku 1943 ji převzal stát. V současné době je i centrem záchranné horské služby, kterou zajišťuje ve spolupráci s Vojenskou vysokohorskou školou a horskými vůdci z oblasti Chamonix. Horská služba je vybavena nejmodernější horolezeckou výstrojí a výzbrojí, zařízením pro transport zraněných, radiostanicemi, psy a má k dispozici 2 helikoptéry.

"Zdejší hory jsou nebezpečné", říká J. Franco: "Počasí se ^hmnoho mění od hodiny k hodině a ze slunné pohody se ledovce, bičované vychřicemi a sněhovými bouřemi stávají peklem. Nepohoda, dezorientace v mlze a únava z výšky jsou nejčastějšími příčinami tragedií".

Každé léto zahajuje ENSA nový kurs horských vůdců. Ze 150 zájemců ve věku od 18 do 32 let bude vybrána třetina nejzdatnějších, kteří absolvují šestitýdenní kurs lezení v ledu, ve skále a získají i nezbytné teoretické vědomosti o orientaci, první pomoci, geologii apod. Po zkouškách se stanou na 2 roky aspiranty vůdcovství. Poté se vrátí do školy k dalšímu kursu a závěrečné zkoušce, po níž dosáhnou diplomu vůdce. V horských oblastech Francie vykonává tuto profesi 600 mužů a

kolem 3000 absolventů se věnuje instruktáži lyžování. Škola sleduje neustále práci svých odchovanců podle kontrolních hlášení ze stanic, kde působí.

Mimořádnost povolání horského vůdce vystihl velmi pěkně jeden z přechů francouzských horolezců Gaston Rébuffat: "V dnešní době si jen málo věcí zachovalo nenarušenou podstatu. Není už nocí ani zimy, ani větru, ani hvězd. Kde je rytmus života? Všechno se řítí velkou rychlostí uprostřed hluku civilizace. Člověk tak pospíchá, že nevnímá ani trávu u cesty, její barvu a vůni, už neví, jak měkce hladí vítr. Zvláštní je potom střetnutí člověka s nerovným povrchem planety. Horský vůdce není jen stroj, jenž dobře slézá skály a ledovcové svahy, který ovládá orientaci a vyzná se v počasí. Neleze jen pro sebe: otevírá i druhým brány hor, jako zahradník dvéře nádherných parků. Největší odměnou je úsměv radosti toho, kterého do hor přivádí. Má rád těžkosti, ale nenávidí nebezpečí, což jsou dva různé pojmy".

U nás v Československu je vůdcovské povolání méně obvyklé, než ve Francii, Rakousku či v Itálii. Poslední Rébuffatova věta platí však pro profesionály i amatéry. Také my jsme si uvědomovali její pravdivost při výstupu našeho malého družstva na Mont Blanc, známou cestou přes Tête Rousse, Aig. du Gouëter a útulek Vallot. Těsně pod vrcholem jsme poznali, jak krutá dovede být nepřízeň těchto ledových velikánů. Změny v počasí signalizovaly již zvečera dvě vrstvy mraků. Přesto jsme se vypravili ve dvě hodiny ráno, jak je zvykem "alpských nástupů" z chaty du Gouëter směrem k vrcholu, vzdálenému ještě 1000 výškových metrů. Šlo o to kdo bude rychlejší - unavená karavana lidských mravenečků, sužovaných výškovými potížemi, postupující krok za krokem, nebo bouře, kterou již cítit ve vzduchu. Vrchol se podařil a nesmírná radost, snad trochu nepochopitelná těm, kteří ji neokusili, mnohonásobně vyvážila útrapy. Nebylo možno si s ní však dlouho pohrávat, vítězství bylo příliš těsné; vichřice a sníh znesnadňovaly sestup. Bílá tma znemožňovala orientaci a stopy v neznámém terénu byly už zaváté. V takových chvílích je třeba zachovat klid, panika se stala příčinou již mnoha neštěstí. Útulek v "studené plechové krabici", již je prázdná chata Vallot ve výši 4362 m, připadal nejútulnějším místem na světě.

Mohutné hoře Mont Blanc jsme dávali adieu v bouři, světle blesků, kdy sníh střídaly kroupy a nížeji potom nekonečné proudy vody. Měli jsme však vytoužený vrchol a hřála nás vidina modrých vln moře na azurovém pobřeží, které smyje únavu i napětí.

Loučíme se s Jeanem Franco. Usmívá se a přeje nám hodně zdaru na další cestě. "Vám i celému Československu", říká. Na závěr připomínáme, že dva vynikající čs. horolezci jsou v těchto nepříznivých podmínkách na Andělském pilíři, nejtěžší cestě na Mont Blanc, jež má teprve několik průstupů. Máme příslib, že helikoptéry horské služby zjistí jejich postup a případně pomohou. V tuto chvíli jsme ještě netušili, že se po několika dnech dočteme ve francouzských novinách o tragédii izraelských horolezců i o tom, že dvojice Mlčoch-Jánoš je nezvěstná. Naděje na jejich záchranu je den ze dne menší, přesto že po nich neustále pátrá francouzská horská služba i čs. horolezci ze Chamonix i Courmayeuru.

Alice Lasáková

Kamarád.

V Brně mu říkali Ostravák. Jeho první cesty na laně - Pálava, Baby, Wilsonka. Po několika měsících z Brna zmizel. Oba jsme byli překvapeni, když jsme se na podzim potkali v Prachově. Petr se mezitím stal studentem na matematicko-fyzikální fakultě Karlovy univerzity. Stal se pravidelným hostem v Prachově, v Příhrazech a ve Skaláku. Byla to dobrá škola. Za další rok se naučil tolik, že mohl nastoupit do těžké zimní stěny. To byl mezník. Dva dny v desetihodinovém Bočekovi na Malý Kažmarský - třetí zimní průstup touto cestou.

Větší sousto lépe chutná. Začátkem léta už byl v Julských Alpách. Kde na to ten študák bere peníze? Ale na motorce to není tak drahé a k moři se nejede. Aschenbrennerova cesta severní stěnou Travníku je za to pěknou odměnou. A to si ještě v srpnu vylezl několik pěkných cest v Tatrách. V září jsme se opět potkali. Oba jsme byli bez partnera a tak jsme se dali dohromady.

Děrdova cesta na Kopiniak a jižní stěna Malého Kolového byly pěkným začátkem. Pak Galerie. V Lapiňáku jsme měli tolik skob, že jsme uznali za vhodné, že o sedmatřicet rozšíříme svoji výbavu. Další den jsem musel dolů do lékárny, protože jsem byl pořádně nachlazený. To si vzal Petr obě naše lana a šel sám do Galerky. Puškářův pilíř je lehký a pěkně se tam procvičí při samojištění. Stihl to za čtyři hodiny. Hned další den byla naše docud největší zkouška - Studničkova cesta. Študák a Kokša otevřeli středem Galerie cestu, která bude vždy

patřit mezi nejtěžší v Tatrách. A pro nás to byl velký boj. Tři hodiny odpočinku na Galerii byly nejhezčí chvíle toho léta.

Ani v zimě Petr nezahálel. Weberovka a Kysilkova direttissima v zimě patří jen nejlepším.

A byl tu další cíl - léto v Západních Alpách. Ihned od začátku pěkně naostro. S Oldou Vítkem přelezli za jeden den východní stěnu Grand Capucin. To byla Oldova poslední cesta. Pro Petra alpský křest. V severní stěně Petit Dru nebyly nejlepší podmínky. S Čističem tam ztrávili dvě noci. Ale prošli. Společně jsme uskutečnili krásný sen - Bonattiho pilíř. Chvíle nahoře byly směsicí štěstí, únavy a radosti z vítězství. Tehdy se před námi v celé mohutnosti a kráse tyčil další krásný cíl - vzletný pilíř Grandes Jorasses. Snad příští rok, protože letos již musíme domů.

Příští rok - s Láďou Mlčouchem bivak v ledové severní stěně Aiguille du Triolet. A na vrchole jako vždy vidí další cíl. Dominantou krajiny je Mont Blanc. Jeho mohutný Grand Filier d'Angle prostoupila Bonattiho cestou pouze dvě družstva.

Láďa je dobrý horolezec. Písek, Tatry, Alpy - začátky již má za sebou a protože je starší, dobře se s každým shodne. V květnu jsme spolu ve Skaláku lezli a s úctou jsem hleděl na jeho klidné a jisté pohyby ve skále. Petr se stal jeho stálým spolulezcem. Společně jedou i do Alp.

Na cestu jsou dobře připraveni. 27.července vycházejí Petr Jánoš a Ladislav Mlčouch na cestu Bonatti - Gobbi na Mont Blanc. V úterý 30.července je ještě kamarádi vidí bojovat vysoko ve stěně. Naposledy. Počasí je zlé, hoši jsou mimo cestu.

Následuje několik dní nejistoty. Pátrání po zmizelých. Francouzský vrtulník objevuje v ledovém poli stupy končící v lavině.

Mont Blanc je tečkou za našimi společnými cestami.
Sbohem Petře!

Eugen

PROKLETÍ - HORY V ZEMI NAŠICH PŘÁTEL

Letos v létě se poprvé rozjeli českoslovenští horolezci do málo známého jugoslávského pohoří Prokletí, které tvoří hranici s Albánií. S patnáctičlenou skupinou jsme se tam dostali také my dva - s Mirkem Haratykem.

PROKLETÍ tvoří tři výrazné horské skupiny - severovýchodní, centrální a západní. Západnímu, nejmohutnějšímu masivu dominuje vrchol Džerovica, 2656 metrů vysoký, který je nejvyšším vrcholem Srbska. Nejvyšším bodem pohoří je však Maja e Jezerces - 2694 m vysoký na albánské straně hranice. V roce 1959 jsme na něj vystoupili s Pepkem Mazourkem a Aliskou.

K HOROLEZECKY NEJZAJÍMAVĚJŠÍM štítům Prokletí patří Karanfil, územně spadající do Černé Hory. Dosud nikdy jsme nespátřili tak divokou a romantickou krajinu, jakou modeluje vápencové horstvo, vyvrásněné v třetihorách z mořského dna. Přímo nad sebou vidíš vrcholy a přece tě čekají tisícimetrové nástupy strmými sutěmi. Úbočí pokrývají až do 1800 m bukové pralesy smíšené s jehličňany.

NÁŠ TÁBOR byl v dolině Grbaja pod Karanfilem. Odtud působil vrchol elegantní vznešeností i obrovitou, váhou masivu. Jeho bílé stěny vypadaly nad svahy porostlými klečí jako nedobytná pevnost. Když jsme se k nim přiblížili sedmisetmetrovým "schodištěm" Krošna-je bylo však vidět, že se rozkládají v celý svět věží, stěn, kaza-telen a skrývají nepřístupné divoké strže, hladké plotny i rozvětvené římsy. První velmi těžké délky, přecházející však výše v snadnější, ale lámavý a nebezpečný terén. Ohromné, vrcholové plató připomíná svými trhlinami a závrtky spíše ledovce Kavkazu než vápenec. Při sestupu se ještě Mirkovi podařilo stoupnout na zmi-ji. Naštěstí tak hezky za hlavičku, že jsme ji mohli po dramatickém boji donést do tábora. Jako trofej.

KE KRAJINOVĚ NEJKRÁSNĚJŠÍM zážitkům patřil náš přechod hřebenem Prokletí z Gusinje kolem Ridského jezera na Džerovicu do Dečani. Dá se udělat za tři dny, zejména když vyjde tak počasí jako nám. Byly to snad nejkrásnější dny našeho zájezdu. Uchvátilo nás kouzlo limbami obklopeného Ridského jezera, hebké trávníky nekonečných pastvin, moře vrcholů kolem nás.

MIRKA bohužel rozbolely zuby. Vlastně zub. Předposlední vpravo dole. Za den snědl 15 prášků. Pak už měl tep 46. Poněvadž se domníval, že na každé straně je osm zubů, tak řekl doktorovi v Peči,

že ho bolí sedmička. Tak pan doktor mu ji vytrhl. Za pět hodin všech bolestí začly znovu. A víc. V Plavu jiný lékař zjistil, že bolí šestka, poněvadž Mirek nikdy osmičku neměl. Trápení mu vydrželo na plných deset dnů.

PAK ALE PŘIŠEL 21. SRPEN 1968. Hory zešedly, nebe se zatáhlo a naše zážitky ztratily vůni ...

DO PROKLETÍ bych se rád jednou vrátil - nejraději znovu s kamarádem Mirkem - až budou lepší časy.

LK

J U L S K É   A L P Y

Eyl jsem v Jugoslávii - v Julských Alpách. Víím, není to nic mimořádného, přede mnou tam byla už pěkná řádka členů oddílu. Nebudu se tedy pokoušet líčit nebo popsat krásy tohoto horského koutu, jsou stejně všeobecně známé a navíc to už dávno učinily osoby schopnější a povolanější. Nemohu ani posloužit nějakým vzrušujícím zážitkem z toho prostého důvodu, že jsem nic vzrušujícího nezažil. Lépe řečeno nic mimořádně vzrušujícího, neboť pro mne dosavadního tuzemce, bylo celých těch šestnáct dní vzrušujících. Poněvadž však cítím jistou zodpovědnost, pokusím se o něco jiného. Za týden po návratu z Jugoslávie jsem byl v Tatrách a tak ještě nezapomenuté obrazy z Julských Alp se přímo nabízely k srovnání s tatranskou přítomností.

Příznačný a na první pohled zřejmý rozdíl mezi Tatrami a Julskými Alpami je v barevnosti. V Tatrách převládají tmavé, klidné tóny. Hnědá, zelená a šedá, tři barvy, které se mísí, prolínají a jež sluneční světlo a mraky zjasňuje nebo ztemňuje. V podstatě se ale jedná jen o tyto tři. Bílá sněhoviska a smaragdová barva pleš jen zdůrazňují tuto převahu tmavé. Jen jednou jsem viděl narušenou tuto nadvládu - loni v listopadu. Sežloutlá tráva dodávala zamlženému podzimnímu dni veselejší, slunnou pohodu. Poněvadž se do Tatár v listopadu jezdí jen zřídka, je to jen další výjimka pravidlo potvrzující. Julské Alpy naproti tomu barvami přímo hýří. Člověk ani všechny odstíny nevnímá. Zelená, bílá, oranžová, hnědá, žlutá, červená. Barev jako na často užívané paletě. Dříve, když jsem prohlížel fotografie a diáčky, jsem si říkal: takový kýč může udělat

skrovny fotograf. Kupodivu ten kyč není výtvor fotografa.

Ale nejen barvy vzbuzují dojem živosti těchto hor. Ony totiž opravdu žijí. Žijí svým životem, tak jako loni i před sto lety, životem nezávislým na ročním období a turistické sezoně. Selská stavení v závěrech dolin, seníky, koliby, stáda oveček, jejichž zvonky je slyšet odkudsi shora. To vše je život - tep. I kdyby v celých Julkách nebyl jediný turista, nebudou pusté, opuštěné. O Tatrách bych to také rád řekl, bohužel nemohu. Tatry již téměř nežijí, Tatry jsou divadlo krásné během představení, pusté a mrtvé po představení. Pomalu ale jistě se mění v park, po jehož dlážděných cestičkách má projít co největší množství turistů /nejraději valutových/. Kdo nechce chodit po dláždění, kdo chce vidět jinak, jinak poznat, je trpěn /zatím/, ale nevitán. A je mu to stále připomínáno. Tatry mají za úkol uživit ty, kteří si říkají Tatranci. Ne svým dřevem, svými plody. Pouhou existencí.

Kupodivu jsem nikde neviděl zhoubné následky "využívání" přírody /pravěpodobně tomu nerozumím/. Tráva je bujná, přestože se na ní pase /a myslím, že dobře/ spousta dobytka. Květena je bohatá, přestože nikde nejsou tabulky se zákazy trhání, lesy jsou husté, přestože se z nich těží, doliny čisté, přestože v nich žijí lidé. Celkem je horstvo zachovalé, i když se v něm provozuje turistika bez omezování podstatně déle než v Tatrách. Nemyslím, že devastaci způsobuje přirozené využívání jejího bohatství, nemyslím, že hory a jejich ráz poškozují turisté a horolezci. Horám škodí lidé, kteří je neznají, kteří jim nerozumí, ale kteří o nich - bohužel - rozhodují.

Julské Alpy jsou pokryty hustou sítí značených a upravených cest, doliny a náhorní plošiny posety velkým množstvím chat. Všechny chaty, které jsem viděl posazeny přesně na to místo, kde mají být. Jsou sice ne nezbytným, ale ve všech případech vkusným a harmonickým doplňkem okolí. Snad to způsobuje jejich prostota, snad skutečnost, že jsou vybudovány čistě z přírodních materiálů, nehyzdí krajinu monstra a la Popradské pleso nebo budoucí Slezský dom. Nečovedu si představit mezi alpskými statky v Trentě betonovou budovu typu hotel Bellevue. Naštěstí místní architekti také ne.

Není mně dosud jasné, co dělají na chatách s popelem, prázdnými plechovkami a odpadky. Vždyť přece i na Lomnickém štítě, kam jak známo vede lanovka, je odpad problémem, řešeným doposud tak, že je jednoduše hážou do Cmíteru. Možná proto, že k převážné vět-

šině chat v Julských Alpách lanovka nevede, tento problém nemají. Nebo možné mají, ale na každý pád není v okolí chat vidět hromady rezavých plechovek a koksu.

S chatami je spojen další markantní rozdíl. Ne snad v ceně ubytování, je stejně drahé jako v Tatrách a pro Čechoslováky díky de- vizové politice nekřesťansky drahé, nebo ve vybavení. To ne, ale v přístupu chatárů k návštěvníkům. Tamější chatáři na rozdíl od ta- tranských nejsou zatíženi fixní ideou, že turisté a zvláště horo- lezci jsou méněcenná individua, chodící po horách jen k vůli nim. Přišli jsme dosti zničení čtyřhodinovým výstupem rozpálenými svahy Kanjavce na sedlo Prehodavci. Chata nebyla ještě v provozu. Teprve ji dávali po zimní přestávce do pořádku. Chatár však naprosto samo- zřejmě přerušil práci a šel nám uvařit čaj a hledat pohlednice. Aby snad nevznikl dojem, že to dělal kvůli akumulaci, tak tedy utřil 1,6 dináru za dva čaje a 1 dinár za pohlednici. Nebyli jsme pro něj žádní valutoví cizinci, o které je nutno pečovat. Byli jsme prostě turisté, kteří přišli na chatu a on tam je přece proto, aby poskyto- val služby. Srovnání třeba se "starým kocúrom" ze Zbojnické chaty působí přinejmenším humorně. Jde však o černý humor.

Vidím, že srovnání nevyznívá pro Tatry příliš dobře. Musíme ale uvážit, že všechny nepřilíš lichotivé skutečnosti zde uvedené, nejsou způsobeny horami samotnými, nýbrž lidmi, necitelnými lidmi. Tatry mají svá kouzla a navíc poskytují mnohem příjemnější lezení. I takový "rozbitý" Cagašík je docela milá cesta proti severní stěně Razoru. Zda budou mít svůj ráz a zda budou krásné záležitosti na lidech. Obyvatelé Julských Alp si to pravděpodobně uvědomili, Tatranci pravděpodobně ne.

O T I S K Y

/ Nesouvislý záznam /

Situace A :

Zjevení krajiny - až se dotkne oblaků, vrátíme se zpět. Řekne-li někdo: "Tvůj domov je mrtev" - vystoupí obraz spáleniště a zohavených těl a stěn slaného přítmi; jsou chvíle, kdy pláčeme.

Vstoupíš-li temnou nocí, bez zaklepání, jsi buď zloděj, nebo vrah. Co jsi? A máš-li být...? Z mlhy se svlékly běžící tanky, protrhly příšerné krajkové střel, mezícih zemi.

Koncil rozhodl: Upálit! a vousatý stařec ukázal na vycházející slunce, zadávající tak směr. Hranice zahořela...

Čekali svraštělou zemi a ^kdryli se na hradbách času dříve, ale chvějivý vzduch je zradil.

Situace B :

Hor se dotýkáme v obraně, vždy jsou spojeny se strachem, jehč dvojpodobí je zacloněno.

Skoby jsou okovy skal, vztažené k nám, obepínající nás.

Zřetězení je přerušeno. Jediné vědomí horolezecké duše je výzva k návratu. Pokorně stojíme a hledáme nemoc leptající v dávných tvarech, přikování nutností volby.

Situace C :

Skupenstvím starosti je člověk.

Vymezení času : Národní symboly v temných sklepeních objeví se ve dnech zatracení.

Vlny přenášejí mnoho českých slov.

Ale je srpen...

Proto padají v norských přístavech vlajky lodí, značených azbukou, proto se tříští sklo v oknech zastupitelských států nesvobody a levného alkoholu, proto ulehly k patě sochy sv. Václava věnce, jak předznačení těchto dnů, dnů přísahy a zkamenivého strachu.

Situace D :

Lidé odcházejí - pro znamení věčného návratu, pro znamení věčného hledání. Domov není jen prostorová jedinečnost, je to náš čas, mlžná lodice ztroskotanců.

Situace E /konečná/ :

Odcizená země čeká. Nikdo nepřichází, nepřijde. Jsme vzdáleni - i když blízko, jsme zajímaví, ale lhostejní. Jsme sami... a již věříme.

Listopad : Minulost je mrtva, však stále blíž. Na pratvaru souše stojí ubohý kmet a třese se strachem, aby tanků neubývalo, aby jeho pravda nezemřela, pravda měřitelná počtem hlavních. A kdesi daleko se lidé modlí k smrti, modlí se ke spáse, ale povětrí je syceno věštbou dalšího utrpení.

/ To /

N e š ť a s t n í   m u ž i

+++++

n a   p r s k a j í c í c h   s t r o j í c h

+++++

Začalo to zcela nenápadně. Leoš nadhodil, že by se mělo někam jet. S drzostí vlastní tomuto národu v daných podmínkách jsem napsal do neznámého hotelu v Cervinii o pozvání. Přišlo za necelých čtrnáct dní.

V sobotu 20.7.1968 jsme byli s přípravami již tak daleko, že se dalo vyrazit. Dopravními prostředky byly motocykly osvědčené značky JAWA 500 OHC. Dva kufry byly upevněny po stranách ve zvláštních nosičích, na zadním nosiči třetí kufr a lodní pytel. Na sedadle za námi se krčily čtyři desetilitrové plechovky s benzinem. Velký údiv vzbudily naše stroje a neméně naše vzezření už na obou stranách našich hranic. Tento údiv okolí nás provázel celou cestu. Zajímavé je, že skoro všichni si mysleli, že mají co dělat s potrhými Američany. Až na ty Američany by to sedělo.

Naše stroje směřují přes Vídeň k italským hranicím. V Rakousku jedeme velmi rychle, cestovní průměr kolísá kolem 90 km. Další den už nás vítá Itálie a její mnohostranně rozvinutá byrokracie. Aby turista získal kupony na zlevněný benzin, musí postát asi půl dne v různých frontách, vyplnit stoh nesmyslných formulářů a to vše jen proto, aby se kupony nedostaly do rukou domácích motoristů. Jisté však je, že žádný Ital nekupuje benzin za hotové, čímž se celá rafinovaně vymyšlená mašinerie míjí účinkem. První den bal pro mne takřka katastro-

fální. V zatáčce za obcí Ampezzo jsem se otřel o Fiata, takže bylo nutno páčidlem odklopit jeho pomačkaný blatník, aby mohl pohybovat koly. Můj výkon byl italskými karabiníky oceněn 1000 lirami pokuty.

Projíždíme nádhernou krajinou Dolomit a dosahujeme prvního cíle - Tre Cime di Lavaredo. Na rozběhnutí jsme vybrali Preussovou spáru na Cima Piccolissima, díky počasí a hojné vrstvě sněhu zůstalo jen při rozběhnutí. Dva dny ležení ve stanu náležitě otráví a tak odjíždíme přes Cortinu d'Ampezzo do Bolzana. V městském ruchu se vyplácí drzost, bez ní by se člověk nikam nedostal. Předjíždíme zprava zleva - jak se dá. Cestou si zaskočíme i do Madonny di Campiglio, ale počasí vetuje veškeré možnosti výstupu. Není snad dne, abychom nezmokli a těžké mundury se do "žhavé" Itálie náramně hodí. Projíždíme již úrodnou rovínou, která se dá charakterizovat jedním slovem: kukuřice, kukuřice, kukuřice. Vysvobozením je zastávka u chladné řeky, kde hojíme rány na sobě i na motorkách. Je nám toho zapotřebí, protože pro další si radostně jedeme k Matterhornu.

Cvičně vystoupíme až ke Carrelovu kříži /2920m/, další postup podle popisu souhlasí až překvapivě. Počasí je ucházející, válíme se před stanem na louce a krmíme se. Budík nás vyhání už v jednu hodinu. Jak je teď báječná termoska s horkým kakaem! Pro usnadnění jedeme nejdříve na motorce, kam až to jde. Zatáčky jsou dost ostré a Leoš mi do nich musí svítit baterkou. Chvilími odstraňuje balvany v cestě a jindy si při společném pádu zapíchne mačky do zadnice. Rožkoše končí až u vodopádu. Kolem chaty Palet už blikají světla baterek. Za chatou nás předbíhají tři Francouzi.

Začíná svítat. Teprve dnes vidíme Matterhorn v plné kráse. Překračujeme trhlinu a nasazujeme mačky. Stoupáme dlouhým ledovým žlabem do Lvího sedla. Odtud máme jako na dlani Obergabelhorn a jeho jižní stěna přívětivě svítí. Ze sedla už je po skalním hřebenu do bivakové chaty Luigi Amedea /3835m/ jen jeden a půlhodinový skok. Až sem vede výtah s chaty Palet. Chvilí odpočíváme, navazujeme se a po krátké rozmluvě se k nám připojuje jeden z Francouzů. Tempo jeho druhů se mu zdá moc ostré, naše mu vyhovuje. Začínám cítit výšku a bolí mě hlava. Leoš si také naříká na malátnost a chce se mu spát. Pod Tyndallovým lanem doháníme Španěly. Jdou pomalu, zmírňujeme tedy také. Začíná ostrý hřeben, který se střídá s převějemi. Mlha zahalila rozhled a málokdy jí napadne roztrhnout se. Dosahujeme Pic Tyndall /4241m/ a dále Překroku. Francouzi už sestupují a náš kamarád nás opouští. Chvilí odpočíváme a dál už je mi dobře. Lehkým terénem vystoupíme pod vrcholovou stěnu.

Skála je docela pevná a lezení je krásné. V této chvíli nechápu, proč jsou tu jistící lana - vždyť by stačily skoby. Jordanův žebřík umožňuje pohodlný přeлез převislé stěny. Tři délky lana a jsme na vrcholku. Jsou tři hodiny odpoledne, slunce se směje s námi.

Ve čtyři začínáme sestupovat stejnou cestou. Od západu se valí černé mraky. Jdeme co nejrychleji, ale přece ne dost rychle. V okamžiku je všude spousta sněhu. Blesky pročešávají oblohu, cepín vesele bzučí. Leošovi se zachtělo létat, namísto toho padá 25 m přes několik prahů. Naštěstí jsem jaksi držel a odnesl to jen několika modřinami. Stále sněží a ticho ruší pouze cvakání našich zubů. Konečně bivaková chata. Je plná, ale po našem příchodu se všichni vytratí na lůžka. Je půl deváté a po několika čajích usínáme. Další den sestoupíme až dolů a oddáváme se sladké nečinnosti. Nabízím Leošovi výlet do Zermattu přes Plateau Rosa, ale odmítá. Procházku tedy vykonám sám. Další den se vrátím a odjíždíme přes Aostu do Courmayeuru.

Počasí se umoudřilo, táboříme nad Lago de Miage. S podepřenou hlavou celé odpoledne prohlížíme okolí. Máme krásný výhled na Aiguille Noire de Peuterey. Druhý den nejprve po moréně a pak po ledovci Miage vystupujeme na chatu Gonela; slunce peče, využíváme ho k vyhřátí svých kostí na střeše chaty. Ve dvě vstávám a jdu se podívat na počasí. Zezdola se táhnou mraky a jde jim to dost rychle. O půl čtvrté už to vypadá úplně beznadějně. Jsme hodně rozmrzelí, ale na další čekání na chatě nemáme peníze, přestože jsme na průkaz ČSTV dostali členskou slevu. Dole už drobně prší. Lezecké věci balíme hodně dospodu, aby nás jednak nedráždily a jednak nepřekážely.

Další zastávka je až v Torině. Táboříme kousek od středu města v jakési divoké zahradě. Mimo chodem, stanování mimo camping se v Itálii platí pokutou 250.000 lir. Něco nás pořád žene k moři a o to větší je zklamání. Moře je nádherné, ale svinčik a binec okolo je k zoufání.

Nečinnost u moře leze na nervy, zpestřujeme si proto pobyt ilegálním výletem do Monté Carla. Prožíváme hráčskou horečku v casinu - ovšem v mezích, které dovoluje naše postavení v západní nespravedlivé společnosti. Velkou oklikou přes Janov a Pisu zajíždíme do Boloně.

V místní nemocnici se pokoušíme prodat svou krev a své počínání udiveným sestřičkám vysvětlujeme tím, že nemáme peníze na benzin. Po delším dohadování se vše vysvětluje: v Itálii se totiž krev dává zdarma...

Měsíc utekl jako voda a my se stali o hodně zkušenější. Celých 5000 km jsme se setkávali s lidmi, kteří při slově Československo okamžitě vyhrkli Dubček a rázem jsme byli jejich.

/Sylva/

Na závěr několik jmen a čísel

1/ V roce 1968 řídil náš oddíl tento výbor:

předseda - Lasák
cvičitel - Hýsek
jednatel - Vinter
výchova - Holzer
pokladník - Skřivánek
zdravotník - Šedý
materiál - Pavlák

2/ Činnost kontrolovali:

Antoníček, Staníček, Straka

3/ Na městské konferenci nás zastupovali:

Hýsek, Karásek, Pavlák, Přerost, Ševčík

4/ Finance:

Příspěvky od TJ	- známky, mapy, vložné na závody	1963.50 Kčs
	materiál	----- 4663.-
		6626.50 Kčs

Odevzdáno TJ	- příspěvky ČSTV	1788.- Kčs
	příspěvky na jízdenky	----- 1780.-
		3568.- Kčs

Celkem jsme tedy od TJ dostali	3058.50 Kčs
	=====

Stav oddílové pokladny k 25.11.1968:

oddílový provozní fond	1271.77 Kčs
oddílové příspěvky	1200.-
částka za prodaná lana	----- 1682.50

V pokladně je tedy celkem	4154.57 Kčs
	=====

5/ Stav materiálu k 1.prosinci 1968:

Cepín	- 13 ks
Ledovcové skoby	- 20
Lopatky z lehkého kovu	- 3
Vývrtky MARWA krátké	- 4
dlouhé	- 8
Stanové vložky	- 5
Stanové stříšky	- 2
Stany: Iomnice	- 5
Rekord	- 3
Horolezec	- 4
Tábor	- 3
Tip Top	- 1
Lana	- 51

Za výbor oddílu :

M.Lasák v.r.

Seznam členů a hostů k 1.12.1968

		tf.práce	tf.byť	č.leg.
1. Antoníček Rudolf	Bo, Pod Kaštany 11	73211		16387
2. Antoníčková Alena	"-"	52011/478		16388
3. Baborovský Vladislav	Bo, Moskevská 20		51241	178861
4. Bajer Václav	Pozořice-Jezera 19	--	--	033004
5. Bajerová Zdeňka	"-"	--	--	251830
6. Bartoš Lubomír	Bo, Česká 31	24485	--	123417
7. Bednařík Zdeněk	Bo, Štěpánská 4 B	--	--	16389
8. Bednaříková Jarmila	"-"	73211	--	16433
9. Both Antonín	Bo, Jílkova 189 /t.č.VÚ 5613/P Týn n./Vlt./	78538	--	251831
10. Bůžková Květoslava	Bo, Mercova 12	54280	--	095812
11. Cídl Alois	Bo, Minská 71	322811/595	--	16390
12. Cídl Karel	Bo, Slovinská 12	24311	55032	16391
13. Cídllová Hana RNDr.	"-"	72206	"-"	068571
14. Červinka Bohumil JUDr.	Bo, Svitavská 15	52612	--	16392
15. Čižmář Ladislav	Bo, Mezírka 41	--	52337	094970
16. Doušek Zdeněk JUDr.	Bo, Riegrova 8	33415/046	56468	16394
17. Doušková Libuše	"-"	--	"-"	16395
18. Farkaš Vladimír	Prostějov, Blahoslavova 19 /t.č.VSSŠ/11 Poprad /		--	085672
19. Formanová Ema MUDr.	Bo, Jánská 8	--	23743	16442
20. Friedrich František	Bo, Hybešova 3	--	--	16396
21. Fuchs František	Bo 19, Rajhradská 22	51311/2794	34346	16397
22. Holzer Miroslav	Bo, Václavská 14	34300/020	--	16438
23. Holzerová Marie	"-"	50311	--	16402
24. Hubáček Bohumil	Bo, Zahradnická 20	--	3209876	208965
25. Hýsek Ivan Ing.	Bo, Čápkova 34	51311/2372	59593	16398
26. Hýsková Jana	"-"	51311/2606	"-"	16432
27. Chramosta Oldřich Ing.	Bo, Jánská 8	54311	23743	16399
28. Jančík Jaroslav	Bo, Bayerova 10	71094	--	208966
29. Jánová Ludmila	Bo, Vymazalova 18	--	--	162472
30. Karásek Oldřich	Bo, Pěšina 46	334701	--	16401
31. Kesslerová Jitka	Bratislava, Krátká 1	--	--	094661
32. Knecht Martin	Bo, Úvoz 64 a	25058	23035	172379
33. Chvátalová Martina	"-"	--	23035	033267
34. Kounický Jan Ing.	Bo, Tichého 9	58111/344	--	064474

		tf.práce	tf.byť	č.leg.
35. Krejčí Vladimír JUDr.	Bo, Belojanisova 30	52011/5372	--	16404
36. Krejčí Vladimír Ing.	---	--	--	138759
37. Krištof Petr	Bo-Lesná, H. Malířové 9	--	--	16405
38. Kuxová Eva	Bo, Pěšina 46	74515/38	--	16408
39. Lasák Milan Ing.	Bo, Botanická 10	71811/417	52059	16409
40. Lasáková Alice Ing.	---	21621	52059	16410
41. Laštovka Pavel	Tišnov, Jar. Kvapila 761	--	--	040893
42. Laštovková Ludmila	---	--	--	094769
43. Lázničková Dobra	Bo 14, Netušilova 9	339356	--	
44. Mareš Jaroslav	Bo, Tučkova 15	--	--	094908
45. Matyáš Milíč	Bo, Černá Pole	---	--	167199
46. Mazourek Josef	Bo, Barvičova 56	74471	--	16412
47. Mitričová Jiřina	Bo, Renneská 48	52011/5500	320502	94770
48. Nádeníčková Milena	Bo, Výstavní 12	79446	--	095814
49. Okáč František	Bo, Palackého 96	322511	--	16413
50. Ondráček Jan	Bo 23, Potocká 19	--	--	251528
51. Pálková Jitka	Bo, Bratislavská 17	--	--	251833
52. Pavlák Petr	Prostějov, Mánesova 30	--	--	258767
53. Pešák Rostislav Ing.	Bo-Lesná, Nezvalova 4	--	--	16414
54. Pešáková Marie	---	--	--	162133
55. Petráková Božena	Bo 14, Netušilova 9	75915	--	214175
56. Procházka Jiří	Bo, Stojanova 3	--	--	214176
57. Přerost Pavel Ing.	Bo, Sokolská 14	24721/01	--	16416
58. Ptáček Břetislav	Bo, Sokolova 54	--	--	16417
59. Ptáčková Blanka	---	--	--	16435
60. Putna František	Bo, Botanická 34	24370	--	094904
61. Putna Jiří	Bo, Bulharská 80	--	54000	228686
62. Rampula Jaroslav	Janovice u Rýmařova Cihlová 14	--	--	030575
63. Rampulová Marie	---	--	--	166310
64. Řičánek Jaroslav	Bo, Dulánek 2	--	--	16418
65. Sadilová Milada	Bo, Křenová 8	59711/330	209275	251834
66. Schejbal Ladislav	Bo, Rybnická 56	55524	--	208967
67. Sitta Vladimír	Bo, Purkyňova 88	--	50603	16601
68. Sittová Libuše	Bo, Rybářská 50		339748	172013
69. Skalina Leoš	Mor. Budějovice, Myslbekova 1044	--	--	16419
70. Slezák Eduard	Bo-Lesná, Loosova 14	--	--	16422
71. Slezáková Alena	---	--	--	16423

72.	Sobol Tomáš Ing.	Bo, Klecandova 25	55111/313	--	172809
73.	Staníček Zdenko	Bo, Příkop 13	72311	--	16424
74.	Staníčková Vlasta	--	--	--	16425
75.	Straka Miroslav	Bo, Roubalova 19	72211/322	--	166781
76.	Strejček Jaroslav Ing.		--	--	234032
77.	Studený Jaroslav	Bo, Leninova 88	--	--	251836
78.	Sušil Zdeněk JUDr.	Bo, Durďákova 8	--	--	16426
79.	Svoboda Karel	Bo, Staňkova 10B	--	--	094910
80.	Šedý Richard	Bo, Merhautova 125	57167	--	159973
81.	Ševčík Jiří Ing.	Bo, Vvránova 3	20245	52162	16427
82.	Šikula Jiří Ing.	Bo, Kotlářská 26	--	--	162135
83.	Šikulová Iva	--	--	--	162134
84.	Šilha Milan MUDr.	Bo, Královopolská 135	54711	--	16429
85.	Švabíková Miluše	Bo 17, Lomená 42	75865/30	--	
86.	Talla Sylva	Bo, Zahradníková 14	--	--	106431
87.	Truhlář Milan	Bo, Veveří 60	--	599305	
88.	Valentová Marie	Bo, Smetanova 26	--	--	16431
89.	Vedra Antonín Ing.	Bo-Tuřany, Chrlická 36	--	--	
90.	Vinter Vladimír Ing.	Bo, Francouzská 14	24948	--	095815
91.	Vinterová Helena	--	--	--	
92.	Vysloužil Jan	Bo-Komárov, Sladkého 13	330505	--	242366

Hosté:

93.	Doušek Ivo	Bo, Riegrova 8	--	56468	16602
94.	Haratyk Miroslav	Bo, Tomanova 2/4	--	--	146385
95.	Hauerová Jaroslava	Bo, Mánesova 12	--	209132	131294
96.	Kalovský Vladimír	Bo 21, Dokoupilova 8	--	--	10399
97.	Kolouch Jaromír	Bo, Poděbradova 135	53011/2408	--	060500
98.	Nezhyba Jaroslav	Bo, Pisárky 4	--	--	060274
99.	Skřivánek Josef Ing.	Bo, Dukelská 77	73211	--	179185
100.	Staníček Zdenko	Bo, Příkop 13	--	--	03157
101.	Štikarovský Jiří	Šlapanice	--	--	203263